

Arrest

nr. 151 012 van 19 augustus 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 16 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 juli 2015.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 augustus 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat C. DE TROYER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat haar asielrelaas ongeloofwaardig is.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Zij beperkt zich immers louter tot het volharden in haar asielrelaas, het uiten van post-factum beweringen en ongestaafde stellingen en het minimaliseren en vergoelijken van de vastgestelde onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoeksters asielrelaas, te ontcrachten. Het relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Waar in het verzoekschrift wordt benadrukt dat verzoekster, ten tijde van haar eerste asielaanvraag, nooit gehoord werd op het Commissariaat-generaal en dat het vergelijken van mondelinge verklaringen -in de huidige asielprocedure- met "schriftelijke beknopte verklaringen" -van de eerste asielprocedure- niet aangewezen is bij de beoordeling van haar geloofwaardigheid, antwoordt de Raad dat verzoekster in het kader van haar eerste asielaanvraag op de Dienst Vreemdelingenzaken mondeling gehoord werd op 21 augustus 2014, dat dit interview haar in het Russisch werd voorgelezen en dat zij vervolgens ondertekende waardoor zij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Zij werd uitgenodigd voor een gehoor op het Commissariaat-generaal op 8 september 2014, maar kwam niet opdagen.

Ondanks het feit dat de vragenlijst, afgenomen op de Dienst Vreemdelingenzaken, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt en dat zij hierover coherente en correcte verklaringen aflegt. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, immers mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 juli 2015, voert verzoekende partij aan dat er naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag een technische weigering was genomen door het CGVS, terwijl verzoekende partij op dit moment ziek was en behandeld werd voor TBC en het daarom fout is om te stellen dat zij niet kwam opdagen voor het gehoor en niet geïnteresseerd is in het verloop van haar asielprocedure. Verzoekende partij vervolgt dat er geen sprake is van tegenstrijdigheden. Zij licht toe dat de tegenstrijdigheid in de naam, zoals het CGVS het ziet, geen tegenstrijdigheid is nu in Rusland de mensen twee namen dragen, een officiële en een andere naam die gebruikt wordt door de familie. Verzoekende partij heeft dus de naam Ar.(...) en Ad.(...) gebruikt om eenzelfde persoon aan te duiden. Voorts stelt zij dat ook haar verklaringen over het tijdstip niet tegenstrijdig zijn. Verzoekende partij legt uit dat zij begin april in contact kwam met die groep en zich toen de impact niet realiseerde maar pas in mei besepte wat er gebeurde en zij dus pas in mei weigerde nog verder mee te werken en in mei problemen kreeg. Verzoekende partij stelt dat zij uiteraard niets aan haar familie durfde te zeggen en natuurlijk verder ging werken aangezien zij wel geld moest verdienen. Verzoekende partij benadrukt dat zij niet zomaar kon onderduiken en hoopte dat de feiten zich niet meer zouden herhalen. Verzoekende partij besluit dat er geen tegenstrijdigheden zijn in haar verklaringen, haar relaas wel degelijk doorleefd is en door het CGVS een verkeerde balans werd gehanteerd omwille van kleine tegenstrijdigheden.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 2 juli 2015 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het volharden in haar asielrelaas en het herhalen van bepaalde in haar verzoekschrift aangevoerde middelen, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Waar verzoekende partij verwijst naar haar eerste asielaanvraag in het kader waarvan door de commissaris-generaal een technische weigering werd genomen en benadrukt dat zij behandeld werd voor TBC en het daarom fout is om te stellen dat zij niet kwam opdagen voor het gehoor en niet geïnteresseerd is in het verloop van haar asielprocedure, wijst de Raad erop dat verzoekende partij in het kader van haar huidige tweede asielaanvraag op 13 februari 2014 gehoord werd op het Commissariaat-generaal alwaar zij de mogelijkheid gekregen heeft haar asielmotieven uitgebreid uiteen te zetten. Daarenboven ziet de Raad niet in waarom verzoekende partij tijdens een behandeling voor TBC geen correcte verklaringen zou kunnen afleggen en waarom zij niet het nodige heeft gedaan of kon doen om haar adreswijziging door te geven aan het Commissariaat-generaal tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Immers, uit de verklaring opgesteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekende partij zelf stelt dat (tijdens haar eerste asielaanvraag) *“de oproeping van dat interview (...) op mijn oud adres (is gekomen) terwijl ik van woonst veranderd was”*.

Hoe dan ook, uit de bestreden beslissing blijkt dat zij onaannemelijke en tal van tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd die de geloofwaardigheid van haar asielrelaas volledig onderuit halen. Zo is het niet geloofwaardig dat verzoekende partij de verkrachtingen meermaals per week gedurende twee maanden onderging zonder enige pogingen te ondernemen om deze problemen te ontwijken; had verzoekende partij het bij de Dienst Vreemdelingenzaken over een zekere Ar. terwijl zij op het Commissariaat-generaal sprak over Ad.; gaf zij op het Commissariaat-generaal, wat betreft haar weigering om een zelfmoordaanslag te plegen, een andere versie van de feiten weer dan wat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verklaard; en gaf zij tegenstrijdige verklaringen aangaande wie haar concreet bedreigde, meenam en verkrachtte.

Verzoekende partij beperkt er zich toe deze motieven te betwisten of te vergoelijken, zonder concrete aanvaardbare of plausibele verklaringen aan te voeren die deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, weerleggen. Zo kan haar uitleg dat zij de naam Ar. en Ad. gebruikt om eenzelfde persoon aan te duiden gezien in Rusland de mensen twee namen dragen, een officiële en een andere naam die gebruikt wordt door de familie, niet overtuigen. De bestreden beslissing merkt hieromtrent terecht op dat bij het dragen van twee namen (binnen de Russische Federatie) men meestal verwijst

naar het patroniem van een persoon. Verder moet vastgesteld worden dat verzoekende partij op het gehoor voor het Commissariaatgeneraal verklaarde dat haar achterneven Ad. en As., nooit anders werden genoemd, tenzij met het woord broer (Utchi). Bijgevolg is het niet aannemelijk dat verzoekende partij, die beweert van kindsaf regelmatig met deze achterneven omging tijdens bezoeken bij haar grootmoeder, één van hen op verschillende gehoren een totaal andere voornaam geeft. Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Van verzoekende partij mag verwacht worden dat zij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van haar asielrelaas en de aanleiding waren tot haar vertrek uit haar land van herkomst. Gelet op de vele in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, kan het relaas van verzoekende partij niet voor waar worden aangenomen.

5. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar de Russische Federatie.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien augustus tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS